ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἀπόψε Τοῦ Richter

Ἀπόψε πάλι ἡ ὠμορφιά σου πρόβαλε γλυκειὰ καὶ θελκτική...
Ἡ ἄνοιξη ἦρθε, ἀγαπημένη, τὰ πουλάκια κελαΐδοῦν καὶ φέρνουν τὴν ἀγάπη στὰ φτερά τους...
Ἔλα ! Ἀπόψε, ἐπιθυμῶ τὴν ἀγκαλιά σου... Ἔλα ! Τὸ χελιδόνι ἐκεῖνο τὴ φωλιά του χτίξει στὴν αὐλή μας, τὰ φύλλα τῆς τριανταφυλλιᾶς ἀρχίζουν νὰ σιλεύουν στὴν αὔρα ποῦ ἐρωτικὰ φυσάει ἀπ' τἀκρογιάλι... Ὅλα ἀγάπη μου γύρω στὴ φύση, ψάλλουν τὴν ἀγάπη, ποὺ μονάχα ἐσὺ πάντοτε ξέρεις νὰ χαρίζῃς...
Καὶ ἡ καρδιά μου ἀτόψε σὲ πρισμένει... Καὶ τὰ φιλιά σου, ὅσο ποτέ, ἐρωτικὰ ἀπόψε, τὰ χείλη μου νὰ βροῦν προσμένουν...

* * *

Ἕνα ὄνειρο Τοῦ Heine

Ἕνα ὄνειρο ἀπ' τὸ ὕπνο μου μὲ ξύπνησε πάλι... Τί ὄνειρο, ἀλήθεια ! Τί νυχτιά βαρειὰ καὶ ἀλησμόνητη...
Τριγύρω ἀπ' τὸ κρεββάτι μου εἶδ' ἀγγελούδια... Πόσ' ἀγγελούδια ! καὶ μέσα σ' ὅλ' αὐτά, ἕνα μονάχα ἕνα μὲ κυττοῦσε γλυκά, καὶ μὲ συμπάθεια...
Τὸ κύτταξα κι' ἐγώ, γλυκειά μου ἀγάπη, τὸ ἀγγελοῦδι ἐκεῖνο... Τὸ κύτταξα κι' ἐγώ... Κι' εὐθὺς καθὼς τὰ μάτια μου, τὰ δυό του μάτια ἀντίκρυσαν, ἄκουσα τὴ φωνή του νὰ μοῦ λέει : — Ἐγὼ εἶμαι. Ἤρθα νὰ σοῦ πῶ. Πῶς ἡ ἀγάπη μακρυά μας πέταξε, μακρυά...Πετάχτηκα καὶ τρομαγμένος ζήτησα νὰ ἰδῶ καλύτερα ποιός εἶναι. Μὰ ξύπνησα... καὶ πιὰ κανεὶς δὲν εἶταν στὸ πλευρό μου...
Γιατί ; Γιατί ;
Ὄνειρο ἦταν πλανερὸ ἢ ἤσουν σύ, γλυκειά μου ἀγάπη, ποῦ ἤρθες χθὲς γιὰ νὰ μοῦ πῆς τὸ χωρισμὸ ποῦ ἔμελλε σκληρὰ νὰ μᾶς χωρίσῃ :...

* * *

Μαρασμὸς Τοῦ Tiedge

Τὰ μάγουλά σου τὰ ὤμορφα, τὰ δροσερά σου χείλη, μαράθηκαν.
Καὶ τὰ μαλλιά μου ἀσπρίσανε, καμιὰ ἐλπίδα πιὰ δὲν τρέφω στὴν καρδιά μου...
Ἐγέρασα γλυκειά μου ἀγάπη.
Ἐμπρὸς στῶν ματιῶν σου, τὸ μαβί, τὸ γαλανὸ χρῶμα, ὡραία μου, στέκομαι καὶ κυττάζω καὶ θυμᾶμαι... Πόσες στιγμές, πόσα φιλιὰ πόσα λουλούδια, μιὰ ἄνοιξη ὁλόκληρη γειάτη ἀπὸ χαρὰ ἐπέταξε κ' ἐχάθη... Τὰ μάγουλά σου τὰ ὤμορφα, τὰ δροσερά σου χείλη μαράθηκαν, καὶ τὰ μαλλιά σου ἀσπρίσανε.
Ἐγέρασα γλυκειά μου ἀγάπη.

* *

Τραγοῦδι Τοῦ Goëthe

Σήμερα πάλι ἐσένα συλλογίζομαι, ποῦ ὁ ἥλιος τὸν κόσμο ὅλο φωτίζει, σήμερα ποῦ τὸ ἀκρογυάλι λάμπει ἀπ' τὸ γλαυκὸ καὶ ὁλόλευκό του φῶς...
Καὶ τὸ βράδυ σᾶν θαρθοῦμε τὸ φεγγάρι, πάλι ἐσένα θὰ σκέπτομαι, ἀγαπημένη, πάλι ἐσένα θὰ ὀνειρεύομαι στὴ λίμνη ὅταν θὰ πάω ἔρημος καὶ μόνος...
Στὸ δρόμο ἐσένα πάντοτε κυττῶ, ἐσένα περμένω, ἐσένα λαχταρῶ νύχτα καὶ ἡμέρα...
Τὰ κύματα, ὅταν βραχνὰ ξεσπᾶνε στὴν ἀκρογυαλιά, μοῦ φαίνεται πῶς τόνομά σου ψιθυρίζουν, στὸ βουβὸ ἄλσος, ποῦ συχνὰ πηγαίνω καὶ μονάχος περπατῶ, στὴν ἱερὰ αὐτὴ ἡσυχία του ἡ ὠμορφιά σου πάντα ἐμπρός μου προβάλλει πάντα ἐμπρός μου...
Γιὰ σένα ἔχω πλασθῆ κι' ἂν εἶσαι σὺ μακρυά, ἐγὼ σ' αἰσθάνομαι πάντα κοντά μου...
Νά ! τώρα ποὺ ὁ ἥλιος δύει καὶ ἡ γλυκειὰ τοῦ δειλινοῦ δροσιὰ θὰ πέση σ' ὅλη τὴ γῆ... τώρα... Ὦ ! σὲ νοιώθω πλάϊ μου, γλυκό, ἀθῶο κορίτσι...

Αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ Καΐδ-Ἀμράρ ἔρριξε μιὰ παράξενη ματιὰ στὴν ἀγαπημένη του... Μὰ δὲν κουνήθηκε καθόλου... Δὲν ἔσπασε οὔτε τὴ μιὰ τρίχα, οὔτε τὴν ἄλλη...
Οὔτε φώναξε κανέναν γιὰ βοήθεια...
Ἂν καὶ ἤξερε, πὼς μὲ τὴν πρώτη φωνὴ ποὺ θἄβγαζε, πολλοὶ πολεμιστές του θὰ τρέχαν νὰ τὸν σώσουν...
Προτίμησε ν' ἀφήσῃ τοὺς ἐχθρούς του νὰ τὸν πᾶνε στὸ Φέζ, στὸ Σουλτάνο τοῦ Μαρόκου, παρὰ νὰ παραβῇ τὸ λόγο ποὖχε δώσει. Κι' ὁ Σουλτάνος ἀφοῦ τὸν ἔβασάνισε ἀλύπητα μέρες ὁλάκερες, τὸν κανεδίκασε τέλος σὲ θάνατο καὶ τὸν ἐσκότωσε...
Κι' ἔτσι πέθανε, θῦμα τῆς προδοσίας μιᾶς γυναίκας, ὁ ἀήττητος αὐτὸς Καΐδ-Ἀμράρ, ποὺ τὸν ἔτρεμε ὅλος ὁ κόσμος...

Κλὼντ Φαρρὲρ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Ἡ νῆσος Ταμπακό.— Ἡ ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὁ καπνός.—Ἕνας ἐχθρὸς τοῦ καπνοῦ.—Ὁ «μισόκαπνος» καὶ ὁ «φιλόκαπνος».— Πῶς ἐτιμωροῦντο οἱ καπνισταί, κλπ. κλπ.

Ὁ καπνὸς (ταμπάκος) τὴν ὀνομασία του τὴν ὀφείλει στὴ νῆσο Ταμπαγκὸ στὴν ὁποίαν φύεται ἐν ἀφθονίᾳ. Οἱ Ἱσπανοί, οἱ ὁποῖοι ἀνεκάλυψαν πρῶτοι τὴν ἐν λόγῳ νῆσο, εἰσήγαγον ἀπὸ κεῖ τὸν καπνὸ στὴν Εὐρώπη καὶ τοῦ ἔδωσαν τόνομα ταμπάκος. Μερικοὶ ὅμως ἱστορικοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ὀνομασία του αὐτὴ ὀφείλεται σ' ἕνα εἶδος πίπας ποὺ ἐλέγετο «ταμπαγκὸ» καὶ τὴν ὁποίαν χρησιμοποιούσαν οἱ Ἰνδοὶ ὅταν ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικήν. Ὁ περίφημος αὐτὸς Ἱσπανὸς θαλασσοπόρος ἐκτὸς τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς ἐγνώρισε στοὺς εὐρωπαίους καὶ τὸν καπνό, τὸν ὁποῖον φρόντισαν οἱ σύντροφοί του νὰ μεταφέρουν στὴν Ἱσπανία.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια ἔγινε καὶ ἡ ἐπίσημη ἀναγνώρισις τοῦ καπνοῦ, ὅταν, τὸ 1518, ὁ θαλασσοπόρος Φερνάρδος Κορτὲζ ἀπέστειλε τὴν πρώτη ποσότητα καπνοῦ στὸν βασιλέα Κάρολο τὸν 5ον.

Οἱ ἐρυθρόδερμοι τῆς Ἀμερικῆς τὸν καπνὸν τὸν ὀνομάζανε τεπὲν καὶ πίστευαν ὅτι μὲ τὸ κάπνισμα διώχνανε τὰ πονηρὰ πνεύματα. Ὅλοι σχεδὸν οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Νέου Κόσμου εἶχαν τρομερὸ πάθος μὲ τὸν καπνό. Καὶ στὴν Εὐρώπη ὅμως ὁ καπνὸς δὲν ἔτυχε ἄσχημη ὑποδοχή. Οἱ πρῶτοι εὐρωπαῖοι ποὺ τὸν κάπνισαν τὸν βρῆκαν θαυμάσιον.

Ἡ καλλιέργεια τοῦ καπνοῦ στὴν Εὐρώπη ἄρχισε τὸ 1560. Πρωτοφυτεύθηκε στὴν Λισσαβῶνα ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα Θεβέ. Τοὺς καρποὺς τῆς πρώτης αὐτῆς καλλιεργείας τοὺς ἔδρεψε ὁ περίφημος διπλωμάτης Ἰωάννης Νικότ, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς βασιλείας τοῦ Φραγκίσκου 2ου τῆς Πορτογαλίας. Ὁ ἐν λόγῳ πολιτικὸς ἀνεκάλυψε καὶ ἐφήρμοσε καὶ τὰς θεραπευτικὰς ἰδιότητας τοῦ καπνοῦ.

Μὲ τὸν καπνὸν δὲ ἐθεράπευσε καὶ τὴν Μαρίαν τῶν Μεδίκων, ἡ ὁποία ἔπασχε ἀπὸ τρομερὴ ἡμικρανία.

Ἡ νικοτίνη σ' αὐτὸν ὀφείλει τόνομά της.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ καπνὸς ἄρχισε ν' ἀποκτᾷ στὴν Εὐρώπη ἀρκετοὺς ὀπαδούς. Ὁ Φραγκίσκος Δράκε τὸν εἰσήγαγε στὴν Ἀγγλία το 1585. Ὁ Βάλτερ Ράλεχ ἐπίσης, ἀφοῦ καλλιέργησε τὸν καπνὸ στὴν Βιργινίαν, τὸν διέδωσε ἀμέσως στὴν Μεγάλην Βρεττανίαν, τὴν ἐποχὴν ποὺ βασίλευε ἡ Ἐλισσάβετ.

Ἀργότερα ὅμως ὁ καπνὸς βρῆκε ἕναν ἄσπονδον ἐχθρὸ στὸ πρόσωπο τοῦ τυραννικοῦ Ἄγγλου βασιλέως Ἰακώβου Στούαρτ τοῦ 1ου. Ὁ βασιλεὺς αὐτὸς συνέγραψε ἕνα ἔργον ἐναντίον τοῦ καπνίσματος μὲ τὸν ἑλληνικὸν τίτλον, ὁ «Μισόκαπνος». Ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ ὅμως ἐξεδόθη κ' ἕνα ἄλλο ἔργον, μ' ἑλληνικὸν τίτλο κι' αὐτό, ὁ «Φιλόκαπνος» λέγεται ὅτι τὸ ἔργον αὐτό, τὸ ὁποῖον ὑπερασπίζεται τοῦ καπνοῦ, τὸ συνέγραψαν οἱ Ἰησοῦϊται.

Μὲ τὴν ἔκδοσι αὐτῶν τῶν δύο βιβλίων ὁ κόσμος διηρέθηκε σὲ δύο ἀντίπαλα στρατόπεδα. Στοὺς ἐνθέρμους λάτρεις τοῦ καπνοῦ καὶ στοὺς σφοδροὺς κατηγόρους του.

Οἱ πρῶτοι ἰσχυριζόντουσαν ὅτι, ὁ καπνὸς ἤτανε τὸ πειὸ δραστικὸ φάρμακο ποὺ προελάμβανε κι' ἐθεράπευε τὴν παραλυσία, τὴν ἡμιπληγία, τὸν λήθαργο, τὸν ὑστερισμό, τὴ δυσπεψία καὶ τὴ φθίση τῶν πνευμόνων. Καὶ μαζὶ μ' ὅλα του αὐτὰ τὰ προτερήματα οἱ ὑμνηταί του ἐβεβαίωναν ὅτι ὑποβοηθεῖ καὶ τὴν σκέψιν. Μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν τοῦ καπνοῦ ἤτανε κι' ὁ Σάχης τῆς Περσίας Ἀμπάς. Ὁ μονάρχης αὐτός, τὶς γυναῖκες ποὺ εἴχανε τὴν μανία τοῦ καπνίσματος, τῆς ὑποχρέωνε νὰ καπνίζουν κοπριὰ ζώων. Ἔκοβε δὲ τὴ μύτη καὶ τὸ κάτω χεῖλος τῶν ἀδιορθώτων καπνιστῶν. Ὁ ἀνεψιός του, ὁ Σάχης Σιφὼ ἔχυσε καφτὸ μολοῦβι στὰ στόματα δύο Ἰνδῶν καπνιστῶν. Πολλοὶ Σουλτάνοι τῆς Τουρκίας εἶχαν ἐπιβάλλει τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου σὲ ὅσους καπνίζανε. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ Μωάμεθ ὁ 4ος, προτοῦ κρεμάσῃ ἕναν καπνιστὴ πέρασε ἀπ' τὴ μύτη του τὴν πίπα μὲ τὴν ὁποία ἐκάπνιζε καὶ στόλισε τὸ λαιμό του μὲ φύλλα καπνοῦ.

Λίβελλον ἐναντίον τῶν καπνιστῶν ἔχει γράψει καὶ ὁ Ἕλλην Νικόλαος Μαυροκορδᾶτος, καὶ τοὺς ἀποδίδει τὰ χειρότερα τῶν ἐπιθέτων. Συγχρόνως ἕνας Ἕλλην διάκος ἐξέδωκε καὶ αὐτὸς βιβλίον στὸ ὁποῖον ἐξυμνεῖ τὸν καπνό.

Π. Α.

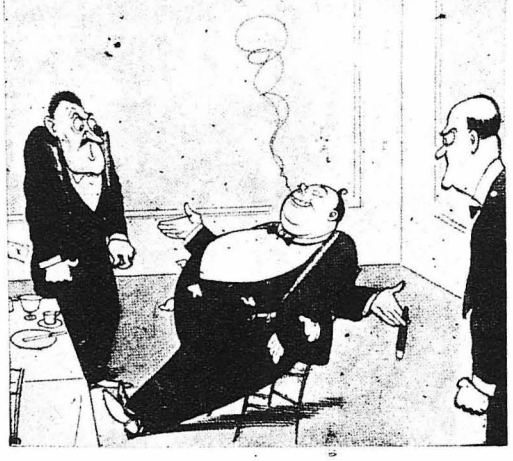
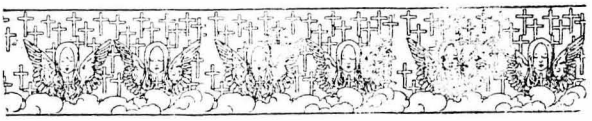
Ἐχθροὶ καὶ φίλοι τοῦ καπνίσματος !..